

Tölgyesi Livia – Ki vagy?

A Kiserdőn egy fiatal nő sietett keresztül. Hátizsákjában meg-megkoccantak a rosszul becsomagolt poharak, és a nehezen megszerzett bor. Félórája még jó ötletnek tűnt kiszökni a buliból. Csakhogy közbejött a vihar és ő nem ismerte elég jól a környéket. Nemhogy nem elég jól, tulajdonképp egyáltalán nem ismerte ezt az erdős területet. Soha nem járt még erre. Zaklatott agyában kergetőztek a gondolatok. Folyton az újonnan megismert fiú járt az eszébe, akitől azt a sejtelmes útmutatást kapta. Még meg is mosolyogtatta. A jól ismert gyermekdal alapján kellett meglelnie a találkahelyet: „Erdő szélén házikó, ott lakik a nagyanyó...”

Égszaggató fény hasította ketté a szürkületbe borult tájat. Villámlott... de nem dörgött. Vészjósló némaságba borult a táj. Vajon hova lettek a madarak? Aztán megreccsent egy ág... talán a szél lehetett. Leizzadt az erőlködő figyelemtől... nem fújta a szél. Újabb ágreccsenés, s ez az apró zaj már egy kicsit közelebről érkezett. Futásnak eredt. Megnyugtató volt a mozgás, de hova? Egy hármás elágazáshoz érkezett. Egyre inkább sötétedett. Fejéhez kapott, szemét erőltette, igen, ott a távolban talán az egy halvány fény lehet. Lehet, hogy az a mesebeli házikó, amelyet a dalocska után keresett. Szinte sprintelt. Lihegve rontott be a házba.

Megnyugtató tűz mellett egy anyóka üldögélt. Tényleg. Mint a mesebeli dalban. Még csak meg se rezzent az ismeretlen lány látványától.

- Jó... jó napot kívánok – zihálta az újonnan érkezett. – Én egy fiúhoz jöttem. Azt mondta, itt lesz.
- Engem keresel? – lépett be mögötte a titokzatos ifjú az ajtón.
- Huhh, azt hittem egy pillanatig, hogy valamiféle csapda ez az egész.
- Ugyan már. Gyere, bemutatom a nagymamámat.

Az alig egy órája még tiszta, rendezett ruhájú csinos kis nő, most szinte a felismerhetetlenségig csapzott volt. Némileg szégyenkezve lépdelt az anyóka felé, de amikor közelebb ért, hátra hőkölt.

A hintaszékben egy hatalmas szemű, elálló fülű, nagy húsos szájú öregasszony üldögélt. Jó, a szeméit talán a legalább tízdioptriás szemüveg nagyíthatta fel, a füleit a rosszul felhelyezett főkötő nyomhatta szét, de a szája akkor is fura volt. Olyan természetellenesen nagy, és a hangja...

– Örülök, hogy megismerhetlek, lányom. A kisunokám már sokat mesélt rólad – károgtá italrágta karcos hangon.

Ez a megdöbbenő információ elbizonytalanította a vendéget: „Már sokat mesélt rólad?!”. Hiszen csak ma ismerkedtek meg. Nem boncolgathatta tovább gondolatait, mert a fiú enyhe kényszerrel lenyomta őt a közeli fotelba.

- Örülök, hogy idetaláltál. A naplementénket ugyan elmosta a vihar. Mit szólnál egy jó vacsorához? Aztán megiszogatjuk a ház előtt a bort... mert hoztál, ugye?
- Persze, bár nem vagyok éhes – mondta akadozó nyelvel a nő, de magában tovább gondolta a mondatot: Ezért kár volt ennyi izgalmat belevinni a ma estébe.
- Hidd el, jó lesz – hajolt az arcához zavarón közelítve a házigazda.

A sült, szinte jeges volt, a pogácsa talán hamuban sült, a kenyér, mint a kő... úgy nyomta a fiatal nő gyomrát. Néhány perc sem telt bele, megpróbált az asztaltól felállni, de nem ment. Nagy nehezen kitérőlyuggott a szabadba. A ház mögötti tónál megbicsaklott... elhánnya magát.

- Orsi, jól vagy? – hallotta a távolból, s becenevén szólongatva támogatta a fejét valaki.
- Aha. Hol vagytok? – motyogta még mindig émelyegve.
- A rendőrségen – világosította fel egy morózus hang.
- Mi történt?
- Jöjjön, megmutatom, talán visszatér az előző órák emléke.

A hosszú folyosó végén található helyiségig haladtában letisztultak benne az események. A buli és az erdei kaland... A kis szobában ott ült a fiú, bár már nem volt olyan jóképű, mint az este folyamán.

Nagy, elálló fülei kikandikáltak loboncos haja közül, borostás arcát széles, folyton mozgó orrcimpái uralták, dülledt szemeivel mintha állandóan prédára lesne. A fiatal nő megborzongott a látványtól.

– Vendégünk, házibulikban leste ki az egyedülálló, fiatal nőket – fordult egy pillanatra az asztal mögött mocorgóhoz a kihallgató tiszt. – A kis erdei lakba csalta és bedrogozta őket. Gazdag külföldi férfiaknak keresett így „papiszittereket”. Hogy is mondta: „Attól függ a kereset, hogy mennyire lesznek a vénemberekhez kedvesek”.

– Igen, emlékszem. A mi megismerkedésünk is hasonlóan zajlott. Csak nekem a kunyhóban üldögélő anyóka kínálta fel a jó kereseti lehetőséget.

– Nem volt ott semmiféle anyóka. Egy bábót használt erre. Különösen tehetséges, Egyed – mondta haragosan az eljárást vezető Vadász százados.

– Egyed?!

– Jó humorú szülei lehettek, hogy ezt a nevet adták egy szem fiuknak. Egyed! Így hívják tehetséges fiatalemberünket, aki hasbeszélő tudományával csalta lépre az áldozatait – folytatta ironizálva a kihallgató tiszt. – Apropos, hogy döntött? Elhagy minket a „jó kereset” reményében? – nézett mosolyogva beosztottjára.

– Még meggondolom – nevetett fel kissé felszabadultan a nő, hogy lassan vége az ügynek. – Egyedi ajánlat, az biztos. No, mi a véleménye, uram, indulhatunk? – fordult a fogvatartotthoz.

– Ki vagy? – mozdult volna rá fellengzősen a fogoly.

– Kicsit ki, de túlteszem magam rajta – mosolygott gúnyba hajlón a nő.

– Ki vaaagy? – csattogtatta most már fogait habzó szájjal az eddig oly magabiztos ifjú.

– Orsós Piroska tizedes, szolgálatára, Farkas úr.